ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥΣ.

Εἰς προηγούμενο φύλλο, εἴχαμε ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ ἐξετάσωμεν τὰ τρωτὰ τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, οἱ ὁποῖοι μιὰ φορὰ καὶ ἔφτασαν γιὰ τὴν ὥρα τοὺς 55 καὶ γρήγορα θὰ ὑπερβοῦν τοὺς 100 καὶ τὸ σπουδαιότερο τὰ κεφάλαιά τους ἐφτασαν σήμερον μὲν τὰ 2.400 ἑκατομμύρια καὶ σὲ λίγο θὰ ὑπερβοῦν τὶς 6.000, παρουσιάζουν μεγάλο κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ ἐνδιαφέρον, ὥστε ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοὺς ἐξετάσωμε. Τὰ μεγάλα λοιπὸν αὐτὰ κεφάλαια, κανένας δὲν παρουσιάστηκε στὸν περίφημο αὐτὸ τόπο γιὰ νὰ τοὺς δώση μία κατεύθυνσι. Πρόχειρα διοικητικὰ συμβούλια, ποὺ ἀποτελοῦνται εἴτε ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλους, εἴτε ἀπὸ ἰδιῶτες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν κατὰ τὸ πλεῖστον ἰδέα πῶς διοικοῦνται ὀργανισμοὶ μὲ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια κεφάλαια, δίνουν ὅποια κατεύθυνσι τοὺς καπρίσι, χωρὶς ἀπώτερο σκοπό, χωρὶς ἕνα πιὸ πλατὺ πρόγραμμα καὶ χωρὶς ἐθνικὴ πολιτική, ποὺ κανένας ὑπουργὸς σὲ καμμιὰ Κυβέρνησι ἕως σήμερα δὲν εὑρέθηκε ἱκανὸς νὰ χαράξη. Οἱ περισσότεροι ὀργανισμοὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀγοράζουν ὁμολογίες τῶν δανείων τοῦ Κράτους, ἢ ἀγοράζουν ἀκίνητα, ἀλλὰ ἐρωτῶμεν εἶνε αὐτὸ σωστὸ καὶ λογικὸ καὶ μὲ τὶς τοποθετήσεις αὐτὲς προστατεύουν πραγματικὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀσφαλιζομένων; Στὴν Εὐρώπη, ποὺ οἱ διοικητικοὶ πολιτισμοὶ εἶνε πιὸ παληοὶ καὶ πιὸ μελετημένοι ἀπὸ τὸν δικό μας, ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλαια συγκεντρώνονται σὲ ἕναν ὀργανισμό, ὅπως τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὰ δανείζουν σὲ Δήμους, Κοινότητες, Λιμενικὰ Ταμεῖα, Ὑδραυλικὰ Ταμεῖα, Ἀποξηραντικά, Ὁδοποιΐας κτλ., γιὰ νὰ κατασκευάζωνται ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Τὰ δάνεια αὐτὰ συντελοῦν νὰ γίνωνται νέα ἔργα στὸν τόπο καὶ ἡ παραγωγικὴ ἱκανότης τῶν Κρατῶν αὐτῶν εἶνε τεραστία. Ὥστε δὲν συγκρίνεται μὲ τὴ δική μας. Ὅταν μάλιστα συλλογισθῆ κανείς, ὅτι ὁ τόπος ὁ δικός μας μὲ τὰ 400 χρόνια τῆς δουλείας του δὲν παρέλαβε τεχνικὰ ἔργα ἀπὸ τοὺς κατακτητάς του, τὰ 100 δὲ χρόνια τῆς ἐλευθερίας του δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κάμη σπουδαῖα ἔργα, καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ ἀνάγκες του εἶνε πολὺ μεγαλείτερες, τὸ σφάλμα γίνεται ἀκόμα πιὸ μεγαλείτερο, ὅταν δὲν δίδεται στὰ κεφάλαια ἡ ὑγιὴς κατεύθυνσις ποὺ ἐδόθη σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Σύμφωνα μὲ τὴν κατεύθυνσι ποὺ δίνουμε, ἐνῶ τὰ κεφάλαια χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ αὐξάνωνται αἱ παραγωγικαὶ ἱκανότητες τοῦ τόπου, ἐξασφαλίζεται ἀφ' ἑτέρου καὶ ἕνας καλὸς τόκος στὰ κεφάλαια αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιμένουν, ὅπως εἴδαμε τὴν ἄλλη φορά, 260.000 ἠσφαλισμένων γιὰ νὰ ζήσουν τὰ γηρατεῖα των. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἔχει καὶ τὴν ἄλλην ὄψιν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε πάλιν θὰ ἐξετάσωμεν, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι, ἀφοῦ δὲν προέρχεται τὸ καλὸ ὅπως θὰ ἔπρεπε ἐκ τῶν ἄνω τουλάχιστον ἂς κινηθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἠσφαλισμένοι.

—Η ΠΟΤΑΜΟΠΛΟΪΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΑΧΟΥ.

Ἕνα ζήτημα, ἐπίσης σοβαρό, στὸ ὁποῖο δὲν ἔχει δοθῆ ἡ προσοχὴ ποὺ τοῦ ἀξίζει, εἶνε οἱ «ὑγροὶ δρόμοι» τῆς χώρας. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠτύχησε νὰ περιλαμβάνη, στὴν ἔκτασί της πολὺ μεγάλους ποταμοὺς πλωτούς, ὅπως ὁ Δούναβις, ὁ Ροδανός, ὁ Ρῆνος καὶ ὁ Νέβας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς ὑγροὺς δρόμους τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Ἡ κίνησις τῶν μὲ ποταμόπλοια μεταφορῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν τούτων, εἶνε ἀνωτέρα οἱασδήποτε ἄλλης κινήσεως «στερεοῦ δρόμου», διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι αἱ ποτάμιαι μεταφοραὶ εἶνε πολὺ εὐθηνότεραι ἀπὸ τὰς χερσαίας. Τὸ συμφέρον ὑπάρχει ὄχι μόνον στὴν κίνησι (καύσιμος ὕλη καὶ προσωπικό), ἀλλὰ καὶ στὴ συντήρησι τῶν δρόμων. Ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία ἔχει τὸ μεγαλείτερο δίκτυο τῶν «ὑγρῶν δρόμων» στὴν Εὐρώπη, ἔχει διασκευάσει ἐπίτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ καὶ συνδέσει ὅλους τοὺς πλευσίμους ποταμούς της μὲ τεράστια ἔργα, εἰς τρόπον ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη τὸν γῦρο ὅλης σχεδὸν τῆς Γαλλίας στὸ ἐσωτερικό της ταξειδεύοντας στὸ νερό! Τὸ μῆκος τῶν ὑγρῶν δρόμων της φθάνει τὰ 4.500 χιλιόμερα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλο τὸ σιδηροδρομικὸ δίκτυο τὸ δικό μας μόλις φθάνει τὰ 2.300 χιλιόμετρα, δηλαδὴ οἱ Γάλλοι ἔχουν διπλασίας ποταμίας ὁδοὺς ἀπὸ τὰς σιδηροδρομικὰς δικάς μας. Ἐν τούτοις καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν ποτάμια, τὰ ὁποῖα καὶ πλάτος κατάλληλο καὶ σταθερὰ ροὴ ὕδατος χειμῶνα καλοκαῖρι ἔχουν, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ποταμοπλοΐα. Τέτοια ποτάμια εἶνε ὁ Ἕβρος, ὁ Ἀξιός, ὁ Πηνειός, ὁ Ἀχελῶος, ὁ Ἀλφειός, κτλ., τὰ ὁποῖα μὲ ὄχι μεγάλη δαπάνη μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν καὶ σὲ μᾶς ἐπαρκεῖς καὶ εὐθηνὲς μεταφορὲς σὲ ἀρκετὸ βάθος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἐδῶ δὲν ἀσχοληθήκαμε ποτὲ μὲ τέτοια «ἐπουσιώδη» ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ὁ ἄλλος κόσμος ποὺ μελετᾶ τὰ ὠφελήματα ποὺ θὰ ἔχη, ἐδαπάνησε πολλὰ δισεκατομμύρια καὶ κατέβαλε ὑπεραν-θρώπους κόπους, γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἐξησφάλισε τὴν οἰκονομικὴν εὐημερία καὶ τὸν δίκαιο θαυμασμὸ τῶν ἄλλων.

—Η ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ἐξ ἀφορμῆς πολλῶν πτωχεύσεων Τραπεζῶν, ποὺ ἔγιναν στὴν Γερμανία ἀπὸ τοῦ 1931, διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ Τράπεζαι ἐδίδαν πιστώσεις εἰς πρόσωπα ἢ Ἑταιρίας, ποὺ δὲν ἦσαν ἀξιόχρεοι, συνεζητήθη ὅλο τὸ Τραπεζικὸ ζήτημα, κυρίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως καὶ τῆς λειτουργίας τῶν Τραπεζῶν. Ὕστερα ἀπὸ μακρὲς καὶ ὀξεῖες συζητήσεις, ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ὅλους τοὺς συνελθόντας, ὅτι δὲν πρέπει μὲν νὰ γίνη κρατικοποίησις τῶν Τραπεζῶν, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ καθορίση τὸ Κράτος τὸ Τραπεζικὸν σύστημα τῆς χώρας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἱκανοποιῶνται αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐκδηλώσεών της. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν περίπτωσι τῆς ἐξετάσεως τῆς φερεγγυότητος τῶν δανειζομένων ἀπὸ τὰς Τραπέζας ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν δανείων τούτων ἀπεφασίσθη ὅπως, διὰ τὰ μεγάλα ποσὰ τῶν δανείων ζητεῖται ἡ γνώμη μιᾶς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐξετάζη καὶ τὴν φερεγγυότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ταῦτα δὲ διὰ νὰ ἐξασφαλίζωνται τὰ συμφέροντα τῶν μετόχων καὶ ἰδία τῶν καταθετῶν.

Καὶ ἐδῶ ποὺ δὲν ἔχουμε ἐξετάσει τὰ σπουδαῖα αὐτὰ ζητήματα, πρέπει νὰ ληφθοῦν ἀνάλογα μέτρα. Τὰ κρούσματα ποὺ ἐσημειώθησαν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐκτὸς τῆς Γερμανίας καὶ στὴ Γαλλία, μὲ τὴν Madame Annaux, τὸν περίφημο Σταβίνσκυ καὶ ἄλλους, πρέπει νὰ μᾶς διδάξουν, ὅτι καὶ ἐδῶ θὰ συμβοῦν κάποτε παρόμοια, ὥστε καλὸ εἶνε νὰ λαμβάνωνται ἐγκαίρως τὰ μέτρα ποὺ θὰ ἐμποδίσουν τέτοιες ὑλικὲς καὶ ἠθικὲς καταστροφές, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι, ὅπως καὶ στὴ Γαλλία, εἶνε ἀνυπολόγιστες.

μακρυά :

—Ἔ, ἰπαρᾶ ! Πότε θἄρθῆς νὰ ρίξουμε τὰ δίχτυα ;

Τράβηξαν στὴ στιγμὴ τὴ βάρκα στὴ θάλασσα, βγῆκαν στ' ἀνοιχτά, ἔρριξαν τὰ δίχτυα καὶ κατόπιν ἄρχισαν νὰ τὰ σηκώνουν.

Ἄξαφνα ὁ γέρος ἔνοιωσε μεγάλη ἀντίστασι στὸ τράβηγμα.

—Μπᾶ ! πιάστηκαν τὰ δίχτυα στὸν πάτο, διάβολε ! μοιρμούρισε.

Ὁ Μαρτὲν σηκώθηκε ἀπὸ τὰ κουπιὰ καὶ σκύβοντας στὴ θάλασσα, τράβηξε κι' αὐτὸς τὰ δίχτυα.

—Πῶς διάβολο πιάστηκαν ; Ἐδῶ δὲν ἔχει βρύχια ὁ βυθός, εἶπε.

Τραβοῦσαν κι' οἱ δυό, λαχανιάζοντας. Τὸ δίχτυ ἦταν τόσο βαρύ, ὥστε κάθε φορὰ ποὺ τραβοῦσαν, βούλιαζε ἡ βάρκα. Τέλος, κάτι φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια, κάτι σὰν δέμα βρεγμένο.

—Μεγάλε Θεέ ! φώναξε ὁ γέρος. Ἕνας πνιγμένος ! Ποιὸς εἶνε, Μαρτέν ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πτῶμα, καθὼς τραβιόταν ἀπὸ τὸ δίχτυ, γύρισε μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ ἐπάνω. Κρύος ἱδρῶτας ἔκοψε τὸ Μαρτὲν καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε, ὅταν εἶπε :

—Ὁ Χωσεκὸρν !...

Ναί, ὁ Χωσεκὸρν ἦταν. Τὴ νύχτα ἔφυγε ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸν χορὸ καὶ πῆγε ἴσια στὴ θάλασσα. Ἔπεσε καὶ πνίγηκε, γιὰ τὰ μαῦρα μάτια τῆς Λουΐζας !... Γιὰ τὰ μαῦρα μάτια της !...

ΟΥΓΟΣ ΛΕ ΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

Τὸ δελτίο τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ φύλλου αὐτοῦ, τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 21 κληρώσεως, ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἐπομένην 22αν κλήρωσιν, τῆς ὁποίας τὸ δελτίον δὲν θὰ εἶνε ἀριθμημένον, λόγῳ βλάβης τοῦ ἀριθμητῆρος.

Μὲ τὸ δελτίο, δηλαδή, τῆς 21ης θὰ συμμετάσχετε καὶ στὴν 22αν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου μας. Συνεπῶς πρέπει νὰ κρατήσετε τὸ δελτίο αὐτό, μετὰ τὴν 21ην κλήρωσιν.